

PÍSEŇ 0547

Bůh je můj hrad

Leipzig 1625, Ch.Peter 1655

1. Bůh je můj hrad a já smím brát z je - ho slov po - vzbu - ze - ní.

Před tvá - ří tvou jdu ces - tou svou ve ví - ře bez ---- vi - dě - ní.

2. Slovo pravdy tvé ať navždy mi dává, Bože, sílu.
Ať v úzkosti, v pochybnosti neztratím svoji víru.
3. V tvém slovu mám zbraň proti tmám, kde jinde bych vzal světlo?
Co jiného jména tvého k oslavě by mne vedlo?
4. Světlem slova mi vždy znova cenu spásy zjevuješ
a z milosti do věčnosti časností mne provést chceš.
5. Nevěděl bych, že smířit hřích v tvé věčné radě bylo,
kdyby zvěst tu všemu světu tvé slovo nezjevilo.
6. Mé srdce již pro hříchu tíž nemusí se tě báti.
Vždyť ty mi díš, že odpouštíš, že smím tě Otcem zvatí.
7. Ty jsi náš hrad, rač ponechat nám světlo slova tvého.
V něm naděje i spása je, dar života věčného.

Ch.Gellert, J.Batelka